

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 343/07
11.04.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ и ВВ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради права својине, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. 1472/06 од 08.11.2006. године, у седници одржаној 11.04.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. 1472/06 од 08.11.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Пожеги П. број 1679/03 од 14.06.2005.године, у ставу првом изреке, утврђено је да је тужилац према туженима по основу наслеђа на заоставштини пок. ПП, бив. из __, по основу писменог завештања пред сведоцима од 16.10.1997. године власник непокретне и покретне имовине наведене у овом делу изреке. У ставу другом изреке утврђено је, да је тужилац према туженима по основу уговора о доживотном издржавању Ов. број 957/97 од 14.10.1997. године власник покретних ствари наведених у овом делу изреке, па су обавезане тужене да тужиоцу дозволе да се на непокретној имовини укњижи и да му признају право својине на покретним и непокретним стварима у року од 15 дана по пријему пресуде. У ставу трећем изреке утврђено је да тужена ББ према тужиоцу има право доживотног уживања и коришћења непокретне и покретне имовине у изреци пресуде под 1. Ставом четвртим изреке одбијен је део захтева тужиоца којим је тражио да се утврди да тужена ББ према туженој ВВ има право доживотног уживања и коришћења непокретне и покретне имовине описане у изреци пресуде под 1. Ставом петим изреке обавезане су тужене да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плате солидарно износ од 69.420,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж. број 1472/06 од 08.11.2006. године одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у делу изреке под 1, 2, 3. и 5.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужене су благовремено изјавиле ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити битна повреда из тачке 12. истог члана, на коју ревизија указује, јер су нижестепене пресуде јасне, образложене и непротивречне. У побијаној пресуди оцењени су жалбени наводи тужених који су од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужене су законски наследници сада пок. ПП, који је преминуо __.2001. године. У поступку расправљања заоставштине пред Општинским судом у Пожеги, решењем О. број 293/01 за наследника је оглашена тужена ББ, брачни друг оставиоца. Тужилац и тужена ВВ су дали наследничку изјаву да се одричу наслеђа које им по закону припада, у корист учеснице ББ. У поступку је утврђено да у моменту када је дао наследничку изјаву, тужилац није знао да је пок. ПП сачинио писмено завештање пред сведоцима којим је располагао својом имовином у корист тужиоца и тужене ВВ и одредио да тужена ББ има право доживотног уживања и коришћења имовине која је предмет располагања тестаментом. Писмени тестамент пред сведоцима од 16.10.1997. године проглашен је на записнику од 10.10.2003. године, а учесници су обавештени да своје право по основу тестаamenta могу остварити у парничном поступку. Геодетским вештачењем извршена је идентификација парцела које је пок. ПП завештањем оставио кћерки ВВ и утврђено која имовина по тестаменту припада тужиоцу, а ближе је наведена у изреци првостепене пресуде. Између сада пок. ПП и тужиоца закључен је уговор о доживотном издржавању Ов. број 957/97 од 14.10.1997. године који има за предмет имовину, описану у ставу другом изреке првостепене пресуде.

На тако утврђеном чињеничном стању правилно су нижестепени судови применили материјално право и усвојили тужбени захтев тужиоца. За одлуке су дати јасни и потпуни разлози које прихвата и Врховни суд.

Према одредби члана 2. Закона о наслеђивању наследити се може по основу закона и по основу завештања (тестамент). Заоставштина се расправља по основу закона, уколико оставилац својом имовином није располагао завештањем.

У конкретном случају, утврђено је да тужилац у оставинском поступку, у моменту давања наследничке изјаве, није знао за постојање тестаментa којим је сада пок. ПП изразио своју последњу вољу. С обзиром да је после правноснажности решења о наслеђивању О.број 293/01 пронађен тестамент, који је проглашен у складу са одредбама члана 106. и 107. Закона о ванпарничном поступку, учесници су у смислу члана 129. став 2. истог Закона упућени да своје право по основу тестаментa остваре у парници. Правноснажност решења о наслеђивању има за последицу, да се не може поново расправљати заоставштина, нити доносити ново решење о наслеђивању.

Полазећи од тога да је тестамент јачи основ позивања на наслеђе него закон и утврђене чињенице да тужилац у току оставинског поступка није знао за постојање тестаментa састављеног у законом прописаној форми, којим је сада пок. ПП учинио распоред своје имовине за случај смрти, наводећи да све оно што остане по одвајању делова парцела које оставља кћерки (вештачењем у поступку извршена је идентификација ових парцела), а са којом имовином није располагао уговором о поклону и уговором о доживотном издржавању, оставља сину АА, те чињенице да је тестамент проглашен и да његова пуноважност није оспорена, нижестепени судови су правилно закључили о основаности захтева тужиоца.

Нису основани наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права, с обзиром да је решење о наслеђивању, којим је заоставштина расправљена на основу закона, деклараторне природе и његова правноснажност не спречава учеснике у поступку, да због накнадно пронађеног и проглашеног тестаментa, покрену парницу за утврђење права својине на имовини која представља заоставштину.

У погледу имовине, која је била предмет располагања уговором о доживотном издржавању, правилан је закључак судова да је тужилац у моменту смрти сада пок. ПП, постао власник, те да иста није ушла у састав заоставштине. Осим тога, околност да се тужилац у оставинском поступку није позвао на уговор о доживотном издржавању, не значи да је он тиме изгубио право да у парници, у односу на тужене истиче постојање пуноважног уговора о доживотном издржавању.

Остале ревизијске наводе који се односе на оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, Врховни суд није ценио јер се према одредби члана 398. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР